

Arrest

nr. 149 159 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn, afkomstig van het dorp Loby Puyin, in het district Dushi van de provincie Baghlan. U stelde dat uw broer vermoord werd door een lid van de taliban, Jandal Negah, naar aanleiding van een mislukte zakendeal.

U diende klacht in tegen Jandal Negah en werd daarop bedreigd door hem. Hij sloeg uw winkel kapot en wou u meenemen maar met behulp van uw dorpsgenoten kon u vluchten naar Kaboel. In Kaboel werkte u acht maanden in de 'Afghan Pamir weddinghall'. Daar kwam tijdens een feest de bruid om het leven en u werd gezien als schuldige. Commandant Shamaal, de bruidegom, kwam te weten dat u de sleutels had van de suite en u werd genoemd als dader. U vreesde vermoord te worden door

Commandant Shamaal. U verliet Afghanistan en trok via Iran en Turkije naar Griekenland waar u ongeveer elf maanden verbleef. Vervolgens reisde u via Italië en Frankrijk naar België.

U vroeg op 7 mei 2012 asiel aan. Op 16 mei 2013 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. U diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS op 22 oktober 2013. U diende een tweede asielaanvraag in op 20 februari 2014 die op 24 maart 2014 in overweging werd genomen door het CGVS. Naar aanleiding van uw tweede aanvraag stelt u dat uw vader na uw vertrek, net als uw broer, vermoord werd door de taliban. Uw moeder zou door dezelfde taliban geslagen zijn en in het ziekenhuis terecht gekomen zijn. Uw moeder diende onder dwang een papier te ondertekenen waardoor de landrechten werden afgenomen.

Vervolgens stelt u dat er bij terugkeer naar Afghanistan problemen zouden kunnen ontstaan met de taliban omdat u deelnam aan protesten in België en u in een kerk verbleef. U vreest gezien te worden als een afvallige of bekeerling en vreest gedood te worden door de taliban. Verder stelt u discriminatie te vrezen omdat u een Ismaëliet bent. Daarnaast verwijst u nog naar de gevaarlijke situatie in uw district Dushi in Baghlan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een brief neer waarin de dorpsoudsten bevestigen dat u problemen had en dat uw broer vermoord werd. U legt eveneens een anoniem document voor dat voor u werd opgesteld en waarin wordt geargumenteed dat uw huidige asielverzoek in overweging dient te worden genomen omdat u zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risicoprofiel zou uitmaken. In het document wordt eveneens gesteld dat de beoordeling van de veiligheidssituatie door de Commissaris-generaal foutief is.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw tweede asielverzoek niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u zich in het kader van uw tweede asielverzoek onder meer baseert op feiten die u reeds in het kader van uw eerste asielverzoek aanhaalde namelijk de problemen die u in uw regio van herkomst kende met de taliban en de beschuldiging dat u een vrouw vermoordde in Kaboel.

Met betrekking tot de beschuldigingen die u in Kaboel te beurt vielen moet vooreerst worden gesteld dat uw beweringen in dit verband zowel door het Commissariaat-generaal als door de RvV ongeloofwaardig werden bevonden. Logischerwijze kan er dan ook in het kader van uw tweede asielverzoek geen geloof worden gehecht aan deze verklaringen tenzij er elementen zouden worden aangebracht die van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien deze elementen ten tijde van de eerdere beoordelingen zouden hebben voorgelegen. U bracht wat betreft uw vrees ten gevolge van de gebeurtenissen in Kaboel echter geen dergelijke nieuwe elementen aan. U bracht naar aanleiding van uw tweede aanvraag immers geen elementen aan verband houdend met deze beschuldigingen.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen met J.(...) N.(...), waarvan u overigens geen enkel bewijs neerlegt, moet worden vastgesteld dat deze weinig geloofwaardig overkomen. Vooreerst komt het weinig aannemelijk over dat J.(...) N.(...), indien hij werkelijk betrokken zou zijn bij de verdwijning van uw broer, niet gewoon zou ontkennen met deze verdwijning iets te maken te hebben eerder dan zichzelf verdacht te maken door niet te willen antwoorden op uw vraag, door u zondermeer weg te sturen en door, strijdig met alle tradities, zelfs de ouderen van uw dorp te beledigen (Gehoorverslag CGVS dd. 14 februari 2013, verder: CGVS, I, p. 8). Dit is des te merkwaardiger daar er geen enkele indicatie was om aan te nemen dat er een probleem was tussen uw broer en J.(...) N.(...) (CGVS, I, p. 10).

Wanneer u gevraagd wordt of u wel zeker bent dat J.(...) N.(...) verantwoordelijk is voor de verdwijning van uw broer, verklaart u dat u dat met zekerheid kan zeggen omdat J.(...) N.(...), nadat u hem reeds geconfronteerd had met uw verdenkingen, uw winkel aanviel en u probeerde te ontvoeren wegens de klacht die u had ingediend bij het districtshuis tegen hem (CGVS, I, p. 8-9, 11). Weerom houdt het weinig steek dat, indien het districtshuis een onderzoek naar hem had opgestart, J.(...) N.(...) zichzelf verdacht zou maken door een publieke aanval op uw winkel uit te voeren. Nog minder geloofwaardig is het dat, nadat uw burens waren tussengekomen, J.(...) N.(...) zou gezegd hebben dat hij 2 dagen later terug zou komen om uw huis aan te vallen (CGVS, I, p. 9). Door dit te zeggen zou hij er immers bijna zeker van kunnen zijn dat u er niet zou zijn of dat hij zou worden opgewacht door de politie of het leger.

Dat iemand als J.(...) N.(...) u zou aanvallen omwille van een klacht die u bij het districtshuis tegen hem zou hebben neergelegd komt trouwens op zich ook al weinig aannemelijk over. U schetst J.(...) N.(...) als een bekend en machtig lid van een talibangroep die de regio Tormosh in Tala Barfak domineerde, die in de regio de handel in drugs en wapens controleerde en die aanvallen op de voertuigen van

buitenlanders uitvoerde (CGVS, I, p. 10-11). Iedereen die inga verzamelde in dat gebied moest aan deze talibangroep betalen (CGVS, I, p. 8). Voor zulk een persoon zou het irrelevant zijn dat u er een klacht zou tegen indienen omwille van de verdwijning van uw broer. Iemand die deel uitmaakt van een talibaneenheid die controle uitoefent over een bepaald grondgebied valt immers de facto niet onder het toezicht van de reguliere ordediensten of van het justitiële systeem van de officiële autoriteiten binnen dat gebied en is, zeker als hij zo bekend zou zijn als u beweert, sowieso een gezocht persoon bij het verlaten van dat gebied. Anderzijds is zo iemand, los van de vraag of u er een klacht zou hebben tegen ingediend, in elk geval verwickeld in een gewapende strijd over de controle op het grondgebied met de Afghaanse en buitenlandse ordediensten en troepen. Met andere woorden, die persoon zou niet geraakt worden door uw klacht.

Zowel het weinig aannemelijke karakter van uw voorstelling van de feiten als de algemene vaststelling dat het weinig plausibel overkomt dat het soort persoon waarover u spreekt zich iets zou aantrekken van een klacht van uwentwege tegen hem, tasten ernstig de geloofwaardigheid van deze feiten aan.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondergraven door uw verklaringen naar aanleiding van uw tweede asielverzoek. Zo beweerde u tijdens uw tweede asielaanvraag dat uw vader vermoord werd door de taliban terwijl u in uw eerste asielaanvraag stelde dat hij een natuurlijke dood stierf (CGVS I, p.6 en CGVS II, p.6). Geconfronteerd met deze tegenstelling wijzigde u uw relaas en stelde u dat uw moeder pas na uw negatieve beslissing vertelde dat uw vader eigenlijk vermoord werd door de taliban (CGVS, II, p. 9). De brief van de dorpsoudste die u naar aanleiding van uw tweede asielverzoek voorlegt en die volgens uw verklaringen werd opgesteld nadat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen vermeldt bovendien de moord op uw vader niet. Uw stelling dat uw moeder u pas na de eerste negatieve beslissing op de hoogte zou hebben gebracht moet dan ook als een weinig overtuigende postfactum verklaring worden beoordeeld. Temeer daar de moord op uw vader uw risico bij terugkeer ernstig zou hebben vergroot zodat er redelijkerwijze kan worden verwacht dat uw moeder u er onmiddellijk van op de hoogte zou brengen. Toen u werd gevraagd naar de motieven voor de moord op uw vader stelde u bovendien dat uw vader vermoord werd omwille van het feit dat u naar Pakistan zou moeten gestuurd worden om daar de Koran te leren en deel te nemen aan de jihad (CGVS, II, p. 8). Daar u deze feiten onvermeld liet naar aanleiding van uw eerste asielverzoek moet er worden gesteld dat u de moord op uw vader geenszins aannemelijk maakt.

Met betrekking tot de verklaring van de dorpsraad over de dood van uw broer moet worden gesteld dat deze niet volstaat om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u blijft volhouden dat dit het originele document is (CGVS, II, p. 5). Het is echter overduidelijk dat het een scan betreft van het originele document aangezien de plooirand van het originele document zeer duidelijk te zien is. Uw stelling dat u dit diende te plooiën en dat dit daardoor te zien was, overtuigt geenszins daar de plooi zelf duidelijk gekopieerd is (CGVS, II, p. 5). Wat betreft de kopieën, moet verder worden gesteld dat deze geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.

Uit het voorgaande moet worden besloten dat de door u voorgelegde nieuwe elementen met betrekking tot de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. Er kan dan ook logischerwijze geen geloof worden gehecht aan de problemen die u moeder na uw eerste asielaanvraag zou hebben gekend als gevolg van deze problemen namelijk de problemen van uw moeder.

Bijgevolg kan er ook in het kader van uw tweede asielaanvraag op basis van deze elementen niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

U verklaart verder vervolging te vrezen in Afghanistan omdat u in België in een kerk verbleef. Volgens uw verklaringen hebt u in België een tijd in een kerk verbleven en vreest u vervolgd te worden omwille van het feit dat u als afvallige bestempeld zou worden (CGVS, II, p.7). U weet echter niet zeker of er iemand op de hoogte was van uw verblijf in de kerk. U vermoedt wel dat de hele wereld weet dat u daar was en dat er overal foto's van u zijn. U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat men in Afghanistan op de hoogte is van uw verblijf in een kerk. Zo blijkt u niet in staat aan te tonen dat er inderdaad foto's van u verschenen en dat deze in Afghanistan ter beschikking zouden zijn. Voorts stelt u dat u zelf niet bekeerd bent en dat u nog steeds Ismaili-moslim bent (CGVS, II, p.8). Uit de informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, waarover het CGVS beschikt blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt. Uw loutere bewering dat u door uw verblijf in de kerk problemen zou kunnen kennen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, kan niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is

geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een element dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zou doen ontstaan. Overigens blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

U haalt eveneens aan dat u zou gediscrimineerd worden omdat u Ismaili-moslim bent (CGVS, II, p. 8). Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit uw verklaringen, noch uit informatie van de Commissaris-generaal waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat er sprake zou zijn van ernstige discriminatie van de Ismaili gemeenschap.

U legt ten slotte nog een anoniem document neer dat verwijst naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarin wordt aangegeven dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control" mogelijks nood hebben aan internationaal bescherming op basis van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Hetzelfde zou volgens deze Guidelines gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP. Ter zake moet echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daar uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering, u zelf stelt dat u niet gerekruteerd zal worden en dat dit document niet enkel voor uzelf werd opgemaakt maar voor iedereen, kan in het kader van uw tweede asielaanvraag niet besloten worden tot een gegronde vrees voor rekrutering in Afghanistan (CGVS, II, p. 9).

In het licht van al het bovenstaande wordt besloten dat u ook in het kader van uw tweede asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar u verwijst naar de slechte veiligheidssituatie in het district Dushi van de provincie Baghlan moet worden gesteld dat naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het

licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. U verbleef volgens uw verklaringen in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen gedurende de laatste acht maanden voor uw vlucht uit Afghanistan in de hoofdstad Kaboel (CGVS, I, p.4 en p.11). U verbleef er in een hotel waarin u tijdens deze periode ook tewerk zou zijn gesteld als ober en als poetshulp (CGVS I, p.11).

Hoewel u aannemelijke verklaringen aflegde met betrekking uw tewerkstelling in het hotel (wedding hall) en u in dit verband een originele werkbadge voorlegde, kan er ernstig worden getwijfeld aan uw beweringen over de manier waarop u de job in het hotel zou hebben verkregen en over de manier waarop u in Kaboel zou hebben gewoond. Zo is het weinig aannemelijk dat u in Kaboel na enkele dagen van straat werd geplukt en zomaar een job aangeboden kreeg in een hotel (CGVS, I, p. 12). Met betrekking tot het moment waarop u uw werk in het hotel aanvatte stelde u overigens dat u enkele dagen voor de 28ste van de 5de maand in 1389, 19 augustus 2010 in de westerse kalender en 9 ramadan in de Islamitische tijdrekening, startte (CGVS, I, p. 13). Vreemd genoeg stelde u over de activiteiten in het hotel dat er tijdens de ramadan niet veel gewerkt werd en dat er geen feesten waren (CGVS, II, p. 20). Gezien uw weinig geloofwaardige verklaringen kan er ernstig worden getwijfeld aan uw beweringen omtrent het moment waarop u in Kaboel zou zijn beginnen werken. Ook uw beweringen over de manier waarop u uw tijd spendeerde in Kaboel, u zou er nooit buiten zijn geweest (CGVS, I, p. 10 en CGVS, II, p. 12) en het grootste deel van uw vrije tijd slapend hebben doorgebracht (CGVS, II, p. 20) zijn onaannemelijk. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u in de acht maand die u in Kaboel zou hebben doorgebracht geen enkele kennis van de stad zou hebben verworven. Temeer daar u stelde dat u pas na drie of vier dagen een job kreeg aangeboden in Kaboel, redelijkerwijze kan er dan ook worden verondersteld dat u in deze periode, waarin u dakloos in Kaboel zou hebben verbleven, in de stad heeft rondgelopen op zoek naar werk of minsten naar een plaats om te overnachten.

Als gevolg van uw ongeloofwaardige verklaringen hierover ontstaat het vermoeden dat u reeds langer dan u beweert in Kaboel verbleef en het netwerk waarover u daar beschikte meer uitgebreid is. Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kaboel Stad dd. 10 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms

burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kaboel in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht in het door u voorlegde document betreffende de nieuwe elementen in het kader van uw asielrelaas geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De loutere verwijzing naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stelling dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de Commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest, volstaat geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad Kaboel te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In navolging van de het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"(...) Er dient te worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw tweede asielverzoek niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u zich in het kader van uw tweede asielverzoek onder meer baseert op feiten die u reeds in het kader van uw eerste asielverzoek aanhaalde namelijk de problemen die u in uw regio van herkomst kende met de taliban en de beschuldiging dat u een vrouw vermoordde in Kaboel.

Met betrekking tot de beschuldigingen die u in Kaboel te beurt vielen moet vooreerst worden gesteld dat uw beweringen in dit verband zowel door het Commissariaat-generaal als door de RvV ongeloofwaardig werden bevonden. Logischerwijze kan er dan ook in het kader van uw tweede asielverzoek geen geloof worden gehecht aan deze verklaringen tenzij er elementen zouden worden aangebracht die van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien deze elementen ten tijde van de eerdere beoordelingen zouden hebben voorgelegen. U bracht wat betreft uw vrees ten gevolge van de gebeurtenissen in Kaboel echter geen dergelijke nieuwe elementen aan. U bracht naar aanleiding van uw tweede aanvraag immers geen elementen aan verband houden met deze beschuldigingen.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen met J.(...) N.(...), waarvan u overigens geen enkel bewijs neerlegt, moet worden vastgesteld dat deze weinig geloofwaardig overkomen. Vooreerst komt het weinig aannemelijk over dat J.(...) N.(...), indien hij werkelijk betrokken zou zijn bij de verdwijning van uw broer, niet gewoon zou ontkennen met deze verdwijning iets te maken te hebben eerder dan zichzelf verdacht te maken door niet te willen antwoorden op uw vraag, door u zondermeer weg te sturen en door, strijdig met alle tradities, zelfs de ouderen van uw dorp te beledigen (Gehoorverslag CGVS dd. 14 februari 2013, verder: CGVS, I, p. 8). Dit is des te merkwaardiger daar er geen enkele indicatie was om aan te nemen dat er een probleem was tussen uw broer en J.(...) N.(...) (CGVS, I, p. 10).

Wanneer u gevraagd wordt of u wel zeker bent dat J.(...) N.(...) verantwoordelijk is voor de verdwijning van uw broer, verklaart u dat u dat met zekerheid kan zeggen omdat J.(...) N.(...), nadat u hem reeds geconfronteerd had met uw verdenkingen, uw winkel aanviel en u probeerde te ontvoeren wegens de klacht die u had ingediend bij het districtshuis tegen hem (CGVS, I, p 8-9, 11). Weerom houdt het weinig steek dat, indien het districtshuis een onderzoek naar hem had opgestart, J.(...) N.(...) zichzelf verdacht zou maken door een publieke aanval op uw winkel uit te voeren. Nog minder geloofwaardig is het dat, nadat uw burens waren tussengekomen, J.(...) N.(...) zou gezegd hebben dat hij 2 dagen later terug zou

komen om uw huis aan te vallen (CGVS, I, p.9). Door dit te zeggen zou hij er immers bijna zeker van kunnen zijn dat u er niet zou zijn of dat hij zou worden opgewacht door de politie of het leger.

Dat iemand als J.(...) N.(...) u zou aanvallen omwille van een klacht die u bij het districtshuis tegen hem zou hebben neergelegd komt trouwens op zich ook al weinig aannemelijk over. U schetst J.(...) N.(...) als een bekend en machtig lid van een talibangroep die de regio Tormosh in Tala Barfak domineerde, die in de regio de handel in drugs en wapens controleerde en die aanvallen op de voertuigen van buitenlanders uitvoerde (CGVS, I, p. 10-11). Iedereen die inga verzamelde in dat gebied moest aan deze talibangroep betalen (CGVS, I, p. 8). Voor zulk een persoon zou het irrelevant zijn dat u er een klacht zou tegen indienen omwille van de verdwijning van uw broer. Iemand die deel uitmaakt van een talibaneenheid die controle uitoefent over een bepaald grondgebied valt immers de facto niet onder het toezicht van de reguliere ordediensten of van het justitiële systeem van de officiële autoriteiten binnen dat gebied en is, zeker als hij zo bekend zou zijn als u beweert, sowieso een gezocht persoon bij het verlaten van dat gebied. Anderzijds is zo iemand, los van de vraag of u er een klacht zou hebben tegen ingediend, in elk geval verwickeld in een gewapende strijd over de controle op het grondgebied met de Afghaanse en buitenlandse ordediensten en troepen. Met andere woorden, die persoon zou niet geraakt worden door uw klacht.

Zowel het weinig aannemelijke karakter van uw voorstelling van de feiten als de algemene vaststelling dat het weinig plausibel overkomt dat het soort persoon waarover u spreekt zich iets zou aantrekken van een klacht van uwentwege tegen hem, tasten ernstig de geloofwaardigheid van deze feiten aan.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondergraven door uw verklaringen naar aanleiding van uw tweede asielverzoek. Zo beweerde u tijdens uw tweede asielaanvraag dat uw vader vermoord werd door de taliban terwijl u in uw eerste asielaanvraag stelde dat hij een natuurlijke dood stierf (CGVS I, p.6 en CGVS II, p.6). Geconfronteerd met deze tegenstelling wijzigde u uw relaas en stelde u dat uw moeder pas na uw negatieve beslissing vertelde dat uw vader eigenlijk vermoord werd door de taliban (CGVS, II, p. 9). De brief van de dorpsoudste die u naar aanleiding van uw tweede asielverzoek voorlegt en die volgens uw verklaringen werd opgesteld nadat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen vermeldt bovendien de moord op uw vader niet. Uw stelling dat uw moeder u pas na de eerste negatieve beslissing op de hoogte zou hebben gebracht moet dan ook als een weinig overtuigende postfactum verklaring worden beoordeeld. Temeer daar de moord op uw vader uw risico bij terugkeer ernstig zou hebben vergroot zodat er redelijkerwijze kan worden verwacht dat uw moeder u er onmiddellijk van op de hoogte zou brengen. Toen u werd gevraagd naar de motieven voor de moord op uw vader stelde u bovendien dat uw vader vermoord werd omwille van het feit dat u naar Pakistan zou moeten gestuurd worden om daar de Koran te leren en deel te nemen aan de jihad (CGVS, II, p. 8). Daar u deze feiten onvermeld liet naar aanleiding van uw eerste asielverzoek moet er worden gesteld dat u de moord op uw vader geenszins aannemelijk maakt.

Met betrekking tot de verklaring van de dorpsraad over de dood van uw broer moet worden gesteld dat deze niet volstaat om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u blijft volhouden dat dit het originele document is (CGVS, II, p. 5). Het is echter overduidelijk dat het een scan betreft van het originele document aangezien de plooirand van het originele document zeer duidelijk te zien is. Uw stelling dat u dit diende te plooiën en dat dit daardoor te zien was, overtuigt geenszins daar de plooi zelf duidelijk gekopieerd is (CGVS, II, p. 5). Wat betreft de kopieën, moet verder worden gesteld dat deze geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.

Uit het voorgaande moet worden besloten dat de door u voorgelegde nieuwe elementen met betrekking tot de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. Er kan dan ook logischerwijze geen geloof worden gehecht aan de problemen die u moeder na uw eerste asielaanvraag zou hebben gekend als gevolg van deze problemen namelijk de problemen van uw moeder.

Bijgevolg kan er ook in het kader van uw tweede asielaanvraag op basis van deze elementen niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

U verklaart verder vervolging te vrezen in Afghanistan omdat u in België in een kerk verbleef. Volgens uw verklaringen hebt u in België een tijd in een kerk verbleven en vreest u vervolgd te worden omwille van het feit dat u als afvallige bestempeld zou worden (CGVS, II, p.7). U weet echter niet zeker of er iemand op de hoogte was van uw verblijf in de kerk. U vermoedt wel dat de hele wereld weet dat u daar was en dat er overal foto's van u zijn. U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat men in Afghanistan op de hoogte is van uw verblijf in een kerk. Zo blijkt u niet in staat aan te tonen dat er inderdaad foto's van u verschenen en dat deze in Afghanistan ter beschikking zouden zijn. Voorts stelt u dat u zelf niet bekeerd bent en dat u nog steeds Ismaili-moslim bent (CGVS, II, p.8). Uit de informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, waarover het CGVS beschikt blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt. Uw loutere bewering dat u door uw verblijf in de kerk problemen zou kunnen kennen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, kan niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een element dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zou doen ontstaan. Overigens blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

U haalt eveneens aan dat u zou gediscrimineerd worden omdat u Ismaili-moslim bent (CGVS, II, p. 8). Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit uw verklaringen, noch uit informatie van de Commissaris-generaal waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat er sprake zou zijn van ernstige discriminatie van de Ismaili gemeenschap.

U legt ten slotte nog een anoniem document neer dat verwijst naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarin wordt aangegeven dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control" mogelijks nood hebben aan internationaal bescherming op basis van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Hetzelfde zou volgens deze Guidelines gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP. Ter zake moet echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daar uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering, u zelf stelt dat u niet gerekruteerd zal worden en dat dit document niet enkel voor uzelf werd opgemaakt maar voor iedereen, kan in het kader van uw tweede asielaanvraag niet besloten worden tot een gegronde vrees voor rekrutering in Afghanistan (CGVS, II, p. 9).

In het licht van al het bovenstaande wordt besloten dat u ook in het kader van uw tweede asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet." Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier. Deze motivering wordt door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd noch wordt voor deze vaststellingen een aannemelijke verklaring gegeven zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Aangaande het subsidiaire beschermingsstatuut kan verzoeker de redenering die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt gemaakt niet begrijpen. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen persoonlijke analyse is gemaakt omtrent de vraag of voor hem Kabul een redelijk vestigingsalternatief is, mede gelet op zijn profiel van een onopgeleide plattelandsjongen en de actuele toestand in Kabul. Verzoeker wijst erop dat hij alle informatie heeft gegeven die hij kon geven over zijn leefwereld in zijn district en provincie, dat hij gevlucht is uit zijn regio van herkomst, dat hij enkele dagen dakloos is geweest in Kabul waarbij hij werk zocht, dat hij op een plein stond waar vele werkloze mannen samenkomen om er werk te vinden en dat hij zo een job heeft kunnen bemachtigen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet een analyse maken van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in Kabul voor een jonge Afghaanse man die enige tijd in het buitenland heeft verbleven en in Kabul geen opvangnetwerk heeft. Verzoeker wenst verder aan te voeren dat het UNHCR de bijzondere kwetsbaarheid van IDP's aangeeft en het feit dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift verschillende persberichten en artikelen van internationale mensenrechtenorganisaties met betrekking tot de zeer schrijnende situatie waarin vluchtelingen trachten te overleven in vluchtelingenkampen in en rond Kabul.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Wat betreft de redelijkheid van het vestigingsalternatief, merkt de Raad op dat een vestigingsalternatief blijkens de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk is indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt evenwel dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § § 96 en 97). Uit de objectieve informatie gevoegd bij de nota van de verwerende partij (SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul-stad d.d. 26 september 2014), blijkt dat Kabul aan deze algemene voorwaarden voldoet.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Verzoeker verklaarde gedurende de laatste acht maanden voor zijn vlucht uit Afghanistan in de hoofdstad Kabul in een hotel te hebben verbleven waarin hij tijdens deze periode ook tewerk zou zijn gesteld als ober en als poetshulp (gehoorverslag van 11 juni 2014, p. 4, 11). Verzoeker verklaarde tevens dat hij voor zijn komst naar België in een winkel werkte en boer was (gehoorverslag van 11 juni 2014, p. 4, 5, 10). Voorts verklaarde verzoeker dat zijn familie land bezaten en inkomsten hadden van het land (gehoorverslag van 11 juni 2014, p. 10). Ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet geheel ongeletterd is. Hij stelde een beetje Dari te kunnen schrijven en tekst in een handboek te kunnen lezen (gehoorverslag van 11 juni 2014, p. 10, 11). Overigens verklaart verzoeker zelf dat het mogelijk zou zijn om in Kabul te wonen als zijn leven niet in gevaar was (gehoorverslag van 11 juni 2014, p. 12, 13, 22, 23). Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongelooftwaardig is.

Waar verzoeker erop wijst dat het UNHCR de bijzondere kwetsbaarheid van IDP's aangeeft en het feit dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen en derhalve bij zijn verzoekschrift verschillende persberichten en artikelen van internationale mensenrechtenorganisaties met betrekking tot de zeer schrijnende situatie waarin vluchtelingen trachten te overleven in vluchtelingenkampen in en rond Kabul voegt, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker

zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde en aan het verzoekschrift toegevoegde rapporten blijkt dat de leefomstandigheden voor internally displaced persons en terugkeerders in de sloppenwijken van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat overigens niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat er geen objectieve argumenten voorhanden zijn die erop wijzen dat een hervestiging in Kabul voor verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheidssituatie te Kabul tenslotte, blijkt uit de actuele en objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier en toegevoegd aan de nota en aanvullende nota van de verwerende partij dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul, dat veilig bereikbaar is via de luchthaven, met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou blijken dat de voormelde informatie omtrent de veiligheidssituatie van de stad Kabul onjuist of achterhaald zou zijn. Ook de ingenomen stelling, in het anoniem document dat in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd neergelegd, dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest, volstaat geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in Kabul te weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF